

fundet. Nu har den højtærede Minister velvilligst meddelt mig, at Danmarks Afholdsforening fra nu af vil faa 10,000 Kr. Jeg tillader mig derfor ikke alene paa Hovedbestyrelseas Vegne, men ogsaa paa de 51,000 Afholdsfolks Vegne, der ere i Danmarks Afholdsforening, at bringe en Tak for den Bevilling, der er given os. — Der er dernæst et Punkt, som jeg har søgt om i Betænkningen, men ikke fundet. Jeg vil derfor tillade mig at stille en Forespørgsel til den højtærede Minister og den højtærede Ordfører for Finansudvalget om, hvorvidt den Sag ikke kommer for. Jeg tillod mig ved Finanslovens 1ste Behandling at nævne den efter min Mening mindre retfærdige Maade, hvorpaa de to Baner, Hads- og Ning Herreds- og Horsens—Juelsmindebannerne, ere blevne behandlede. Jeg gik ud fra, at man vilde gaa ind paa at bidrage i det mindste en Del til den kgl. Kommissarius og til Tilsynet med Banelegemet. Jeg haaber, at denne Sag vil blive tagen op til 3dje Behandling, saa at man faar det, man ønsker. — Jeg vil dernæst endnu en Gang over for den højtærede Minister tillade mig at fremsætte et Ønske i al Venskabelighed — jeg tror, at vi ogsaa her komme længere med det gode end med det onde — angaaende Frimærkepakkerne. Jeg tillod mig at omtale dem ved første Behandling, og jeg har samlet en hel Del Materiale angaaende denne Sag, som jeg dog ikke skal trætte det høje Ting med. Det beviser, at det ikke vilde være noget stort Tab for Statsbanerne at være transiterende. Den højtærede Minister mente ved første Behandling, at da Statsbanerne ikke havde nogen Fordel deraf, skulde Staten heller ikke bære Ansvaret. Jeg vil dog haabe, at den højtærede Minister og Finansudvalget vil ændre sin Opfattelse saaledes, at Statsbanerne bleve forpligtede til at bære Ansvaret for de Sager, der sendes over dem fra den ene Privatbane til den anden. Jeg gaar ud fra, hvad den højtærede Minister ogsaa nok vil indrømme, at de Mennesker, der have bygget de private Baner og eje dem, høre med til Landets Befolkning saavel som andre. Vi maa ogsaa have Ret til en Smule Fordel ligesom de, der bo lige ved Statsbanen og ikke behøve at komme ind paa de private Baner. — Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale, at mellem anden og tredje Behandling overvejes Spørgsmaalet om de kongelige Kommissariér og om Tilsyn med Banelegemet, og jeg henstiller til den højtærede Minister at se velvillig paa For-

dringen om, at Frimærkepakker ikke blive borte paa Statsbanerne.

Alberti: Da jeg har rejst det Spørgsmaal, som omhandles under Nr. 12 i Betænkningen, andet Stykke, har jeg kun Grund til at udtale min Tilfredshed med det Svar, den højtærede Indenrigsminister gav derpaa. Det er virkelig et Anliggende, som det for de paagældende rejsende er en Behagelighed at faa afgjort. Forholdet er nu det, at naar man rejser om Aftenen fra London ved Ottetiden, tilbringer man Tiden uafbrudt paa Rejse paa Jærnbane og Dampskib til Kl. 7 $\frac{1}{2}$ næste Aften. Paa denne Tur gøres der fra de vedkommende Trafikskelskabers Side alt muligt for at indrette Rejsen let og komfortabelt for de rejsende, men selvfølgelig er dog en saa lang Rejse vel egnet til at volde Træthed, og man bliver da noget underlig til Mode, naar man efter at have mødt alle de Hensyn, der tænkes kan i de fremmede Lande, nærmer sig Danmark. Man bliver noget underlig til Mode, naar man kommer til Kiel, og der, idet man begiver sig fra Toget til Dampskibet, møder det første Pust af det velsignede danske Embedsmandsvæsen. Det har hidtil været saaledes i Kiel, at naar man vil om Bord i Damperen, bliver man afvist, man kan ikke komme om Bord før Kl. 9. Man er altsaa henvist til enten at gaa ud og spasere paa Gaden eller til at gaa ind paa et Hotel, uagtet det, man først og fremmest trænger til, er at komme til Ro og Hvile oven paa den lange Rejse, som endnu ikke er til Ende. Det er kun besynderligt, at det, for at faa en saa simpel og ligefrem Ting i Orden, skal være nødvendigt at paatale den i Rigsdagen. Imidlertid, nu har den højtærede Minister stillet i Udsigt, at det vil blive rettet, og for saa vidt er der jo kun Grund til at være tilfreds. Naar det nu blot sker! Sagen er nemlig den, at den højtærede Minister har — det er der al Grund til at gaa ud fra — den fuldkomne faste Vilje til paa dette Omraade som paa mange andre vedrørende Jærnbanevæsenet at støtte Fremskridtet og at gøre Forholdene saa lette og behagelige for Publikum som muligt, men det gaar alligevel ikke altid saaledes, som ønskes kunde. Der er en Magt over vore Jærnbaner, som den højtærede Minister næppe altid kan faa til at virke saaledes, som ønskeligt kunde være. Naar jeg siger dette, er det, fordi jeg tænker paa en lignende Sag, vi havde fremme ved Finanslovens Behandling i Fjor, og som vi